

gjært Exemplarer i Udenrigsministeriet. Lillige meddeles det, at Exemplarer af denne Samling ere omsendte til Grosferersocietetet samt til Handelsforeningerne i Provindserne.

Efter Dagordenen gik man derpaa over til:

Anden Behandling af: „Forflag til Lov indeholdende Tillæg til Loven om Lønninger m. v. ved Hæren“, efter at Thinget uden Afstemning havde givet sit Samtykke til, at Sagen maatte foretages, uagtet Betænkningen ikke havde foreligget omdelt i forretningsmæssig Tid.

(1ste Behandling findes i Tidenden Sp. 1425—26; Udvalgets Betænkning i Tillæg B., Sp. 703 ff.).

Udenfor de i Betænkningen opførte Ændringsforslag var intet saadant fremkommet.

Lovforslagets Indhold, de stillede Ændringsforslag og Spørgsmaalet om Sagens Overgang til 3die Behandling, sattes under 1et, under Forhandling.

Ordføreren (S. A. Hansen): Jeg tror angaaende denne Sag at kunne henvisse det høje Thing til Betænkningen, hvori Grundene for de Forslag, Udvalget og dets Flertal have tilladt sig at stille, kortelig ere fremsættede. Først har Udvalget ment, at Fortjenstmedaillerne for 8 og 18 Aars Tjeneste fremdeles burde staa aldeles selvstændige som Betegnelse for Bedkommendes hæderlige, tro og gode Tjeneste uden at blandes sammen med Hensynet til Forbedringer af Lønningerne, og vi have derfor foreslaaet andre Terminer for Dpnaaelsen af disse Forbedringer. Naar vi have valgt 5 og 10 Aar som de Tidspunkter, da disse Lønningsforbedringer skulle indtræde, er Grunden dertil den, at det er de Tidspunkter, som ere brugte i de andre Lønningslove om Bestillingsmænd. — Udvalgets Flertal har dernæst troet, det vilde være rigtigt ved denne Leilighed at afhjælpe en Ulempe, der findes Sted for de Officerers og Underofficerers Bedkommende, som ligge omkring paa forskellige Garnisonssteder, idet Kommuneafgifterne som bekendt ere høist forskjellig i de forskjellige Byer, og derfor falde meget ulige paa de Bedkommende, efter som de træffe til at skulle ligge i Garnison i den ene eller i den anden By. Vi have i Betænkningen oplyst, at Forskjellen er saa stor, at man i nogle Byer kun beskatter til Kommunen med $1\frac{3}{4}$ % af Bedkommendes Indtægt, medens man i andre beskatter med $5\frac{1}{2}$ %, og denne store Forskjell have vi troet var uheldig, da Lønningen for de Bedkommende jo er den samme, paa hvilket Garnisonssted de end opholde sig. Vi have derfor troet, det vilde være heldigst at fastsætte en Grænse, ud over hvilken der ikke i nogen Garni-

sonsby kan paalægges Bedkommende kommunale Afgifter, og vi have ment, at Grænsen herfor passende kunde sættes til 2 % af de Indtægter, som de Bedkommende have i Tjenesteforholdet. Forsaavidt nogle af dem maatte have Indtægter ved Siden af, vil denne Begrænsning selvfølgelig ikke være bestemmende for disse Indtægter, men kun for de Lønningsbestemmelser, hvorom her er Tale. Dette Forflag er imidlertid kun stillet af et Flertal, men ikke af hele Udvalget, og Mindretallet har kortelig anført de Grunde, som have bestemt det til ikke at slutte sig til dette Forflag. Mindretallet mener nemlig, at man kunde befrygte der- ved at skabe en uheldig Adskillelse imellem Borgklasserne paa de Steder, hvor de kommunale Afgifter vare en Del høiere, men hvor man ikke vilde kunne faae høiere kommunale Bidrag af de paagældende Officerer end 2 pSt. Flertallet finder ikke, at Hensynet hertil kan antages at ville fremkalde en uheldig Adskillelse mellem de Militære i Byen og Byens andre skattepligtige Beboere. Det forekommer Flertallet, at dette Forhold allerede maatte staa paa meget svage Fødder, naar Hensynet hertil skulde fremkalde en ubehagelig Adskillelse imellem de to Klasser af Borgere og svække den gode Forstaaelse. Mindretallet har dernæst ment, at dette Spørgsmaals Afgjørelse burde udsættes, indtil Behandlingen af den almindelige Lønningslov for Hæren kom for. Der som der var temmelig rimelig Udsigt til, at den nye Lønningslov snart vilde kunne blive vedtagen, vilde Flertallet ogsaa have anset det for ganske rigtigt at udsætte dette Spørgsmaals Afgjørelse til den Tid; men da man ingenlunde kan vide, hvorvidt en saadan almindelig Lønningslov snart vil fremkomme, har Flertallet ikke troet, det vilde være rigtigt at udsætte den i sig selv for Staten og Lovgivningsmagten ikke meget væsentlige Sag, der imidlertid kan være væsentlig nok for de Bedkommende, til en usikker Fremtid. Sagen er jo nemlig den, at Revisionen af Hærløven og Revisionen af Loven om Spøvrnet selvfølgelig først maa tilendebringes, før man kan komme til en almindelig ny Lønningslov for de militære Embedsmænd; thi saalænge man ikke veed, hvormange og hvilke disse Embedsmænd ville blive, lader det sig ikke gjøre at vedtage en Lønningslov for dem. Først altsaa, naar en ny Hærlov og en ny Lov om Spøvrnet ere udkomne, eller i allertidligste Tilfælde, samtidig hermed, kunne vi faae en Lønningslov. Jeg skal altsaa tillade mig at anbefale Ændringsforslaget under Nr. 4 paa Ændringsforslagslisten. — Da de andre Forslag, som ere stillede, ere stillede af Krigsministeren, og da jeg har lidt Vanskelighed ved at udtale mig i Dag, skal jeg ikke yttre mig om dem, før den ærede Minister har motiveret dem.

N. Jensen (Skanderborg Amts 2den Valgsreds): Jeg hører til det Mindretal, som ikke har